

“Wacht je me weer op?” vraagt Freddie.

“Ik zal er zijn”, antwoordt ze.

Freddie staat op en loopt naar de reeënfamilie. Nellie zwaait naar hem. Hij verdwijnt in de groene rand van het bos. De reeën lopen op een sukkeldrafje achter hem aan. Het speelgoed lost op in de lucht. Slechts het steeds zachter wordende geluid van krakende takken verradt nog hun aanwezigheid. De muziek, van de fluiten en gitaarsnaren, die de oren van Nellie streelde, ebt langzaam weg.

Ze ziet de wezentjes in de lucht niet meer. De zonnestralen, waarin het groene veldje baadt, glijden weg via de toppen van de bomen.

Gemiauw doet haar opkijken. Gibraltar loopt naar haar toe.

Staart omhoog, de blik op zijn vrouwtje gericht.

Hij geeft kopjes.

“Vooruit, ik breng je naar huis. Alleen kom je nooit meer op het goede pad, dat naar de mensenwereld leidt.”

Nellie vindt het heerlijk als hij zulke dingen zegt. Alhoewel ze niet precies begrijpt wat hij bedoelt. Maar ze durft het niet te vragen. Het is namelijk een wijze oude kater. Iedere dag volgt ze hem. Dan leidt hij haar door het bos. Daar, tussen twee oude beuken door, betreedt ze het altijd zonovergoten grasveldje. Ze komt er graag. Na het spelen, op weg naar huis, dartelen tientallen vuurvliegjes om haar heen en verlichten de weg.